

Господь бажає воскреснути не лише в гробі, але і в наших серцях

Categories : [Думки](#)

Date : 15/04/2018

Дорогі браття і сестри у Христі, у цей пасхальний час ми запрошені бути сповнені атмосферою радості від події воскресіння Спасителя. Маємо запрошення стати учасниками події, котра сколихнула весь смертний світ, бо настала перемога Христа над смертю! Цю подію Бог не залишає приватною. Він не хоче, щоб воскресіння стало таємним, скромним і не відомим. Навпаки: камінь був відкочений! Це знак запрошення: увійдіть і подивіться! Мертвого немає тут! Тепер гріб – це місце Таїнства життя воскреслого! З місця смерті засяло Світло вічного життя! Ми запрошені увійти у цю радість і нести її іншим!

Щоб прийняти цю радість і перебувати в ній потрібно відкинути те, що перешкоджає

Уривок з Євангелії від Марка 15,43-16,8. показує великий контраст: є ті, котрі зосередились на смерті, на завершені земського життя, на погребенні і вже були готові до вшанування лише пам'яті минулого, але є також інша сторона цієї події – це радість воскресіння, яка щоправда не відразу була прийнята. Так, не відразу жінки та учні повірили, що Ісус живий. В чому ж була трудність?

Складається враження, що легше повірити в Христа розп'ятого ніж в живого, це так?

Ми маємо багато причин для смутку через ряд обставин, подій, через успадковане минуле. Для декого вже стало легко ділитися своїми бідами, зітханнями. Ми звикаємо до смутку, до якихось сумних подій, проблемних ситуацій. Для декого повірити і прийняти щось сумне стало простішим, ніж сповнитися радісною вісткою. Навіть в нашому духовному житті декому стало звичним вшановувати розп'яття мертвого Спасителя на стіні, ніж відчувати присутність живого Бога у щоденності.

Вражає, що така сумна, песимістична поведінка все частіше зустрічається серед християнської молоді і навіть дітей. Ми навіть про це говоримо, що наші діти немов "подорослішали", бо дуже серйозно відповідають і ставляться до життя.

А хіба це добре? Що в цьому є доброго, що ми до життя тепер ставимось як до якогось трагізму, забувши про радість, надію?

Отож, виникає питання: чи часом ми своїм песимізмом не знищили радість в житті своїм дітям, через своє песимістичне ставлення до щодення? Чи часом не відібрали від них надії і не навчили бачити світ лише в сірих тонах?

Особиста зустріч з Христом живим знищує темряву страху і біль минулого

Ми сьогодні згадуємо про труднощі, які мали ці жінки прийняти радісну новину про Воскреслого живого Христа, що і свідчить стих 8. "І вони, вийшовши, побігли геть від гробу, бо страх і трепет огорнув їх, і нікому нічого не казали, бо боялися".

Нікому нічого не казали???

Так... мовчали... не повірили ангелу. Ось, яка велика сила смутку і журби, що здатна не

прийняти радість!

Ми подібно до жінок-мироносиць ще часто шукаємо “гробу”, “місця, де шукаємо померлого”, забуваючи, що ми учні Христа Воскреслого! А хіба сумні християни можуть свідчити про Христа Воскреслого? Коли страх і трепет огортає, тоді нічого нікому не кажеш, лише закриваєшся у своєму страсі!

Але як світ дізнався про воскресіння? Господь забажав воскреснути не лише в гробі, але і в серцях

Читаючи Євангеліє, нам відкривається, що була ще ОСОБИСТА ЗУСТРІЧ Марії Магдалини та інших учнів із живим Спасителем.

Він захотів зустріти особисто і утвердити їх у вірі, що Він живий!

Цього Він хоче і тепер. Ми не маємо Його навіть шукати, бо Він Сам вже є біля нас і хоче, щоб ми мали особистий досвід зустрічі з Ним живим, воскреслим!

А тепер звернімо увагу, що сталось з учнями після особистої зустрічі? Так, вони почали сміливо голосити, що Христос живий! Так і ми, після зустрічі з Ним і визнання Його живим, матимемо бажання йти до спільноти віруючих і до невіруючих, щоб їм засвідчити присутність Христа Живого серед нас.

Подяка тим, хто спасається від смутку і допомагає у цьому іншим, приближаючи до живого Бога

Вірити в живого Бога – це дозволити Йому вивести себе із “гробу” – із стану журби, страху, нерозуміння, відчаю і натомість стати благовісником, носієм надії, свідком невимовної радості.

Ангел просив жінок вернутися до апостолів, до спільноти, до місця, де журба має перемінитися на радість, а відчай на надію, де буде відчутна жива присутність Бога.

Ми виголошуємо Христос воскрес із мертвих ... і тим, що в гробах життя дарував!

Що є нашим “гробом”, в якому ми поклали те, що приречено на смертний спочинок? Ми запрошені увійти у наш “гріб”, щоб побачити там, знаки надії, життя, воскресіння! Ми запрошені вийти з “гробу”, щоб піти на зустріч Вічному життю!

Отож дорогі браття і сестри, ми запрошені у радість Торжества Воскресіння, щоб виголосити: “І нам дарував життя вічне! Поклоняємось Його тридневному Воскресінню!”

Дякуємо Богові, що дає ласку мати серед нас вірних носіїв Божої радості. Це ті, які своїм молитвенним життям свідчать нам віру у живого Бога.

<http://www.rozdum.org.ua>